

Юлія Ілюха

КОСМОКОТИ

Марсіанські хроніки Мурка Мняуска

Намалювала Катя Степаніщева

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

УДК 821.161.2+82-342

I 43

Ілюха, Юлія

Космокоти. Марсіанські хроніки Мурка Мняуска / Юлія Ілюха ; ілюстрації Каті Степаніщевої. – Чернівці : Книги – XXI, 2020. – 112 с.

ISBN 978-617-614-282-9

День, коли пухнастий котик Мурко побачив по телевізору відомого винахідника Ілона Маска, перевернув життя звичайного домашнього улюбленця догори дриґом. Відтепер він доброволець Мурко Мняуск, і його найбільша мрія — полетіти на Марс! Чи вдасться Муркові зустрітися з Ілоном Маском, щоб стати першим у світі котиком-марсонавтом, та чи відкриє йому свою головну таємницю червона планета?

© Книги – XXI, 2020

© Юлія Ілюха, 2020, *текст*

© Катя Степаніщева, 2020, *ілюстрації*

Усі права застережено

В одному дуже великому місті, у дуже високому будинку — такі будинки ще називають хмаросягами — на 20 поверсі жив сірий котик Мурко. Котяче життя здавалося йому нудним і передбачуваним. Сьогодні, як і щодня, прокинувшись зранку, Мурко почимчикував на кухню. Гучним нявкотом випросив у господарки повну мисочку корму. Поснідавши, стрибнув на підвіконня й довго там сидів, притулившись носом до скла, дивився на подвір'я. Хоча Муркове помешкання було так високо, що нічого цікавого майже й не побачиш.

— Ну от, усе як завжди! Геть нічого не відбувається! Навіть голуби — й ті не долітають до мене!

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

5

Що воно за життя... — ображено нявкнув котик і стрибнув на підлогу.

Понад усе Муркові хотілося вийти зі своєї квартири у великий світ, адже це дуже мало — просто дивитися на нього з вікна.

Так, за все своє котяче життя він жодного разу не виходив на вулицю!

День, коли його маленьким кошням привезли до нового помешкання, не рахується. Тоді Мурко був надто малим і переляканим, та й більшу частину шляху його везли на авто.

Котик уже давно планував утекти. Кілька разів намагався непомітно вислизнути з квартири. Одного дня навіть заскочив до ліфта, але його швидко помітили, підхопили на руки й повернули господарям. На знак протесту Мурко нічого не їв аж до самого вечора, а вже наступного ранку заходився обмірковувати новий план втечі.

Сьогодні він знову з надією глянув на вхідні двері, але вони були зачинені. Взуття господарів стояло на поличці, а вони самі сиділи

у великій кімнаті перед телевізором. Мурко зітхнув:

— Знову весь день висітимуть удома! Через них я проґавлю все найцікавіше в житті!

Котик поплентався до кімнати. Так і є: господар розвалився у кріслі, господарка напівлежить на канапі. Вдають, що дивляться телевізор, а насправді — міцно сплять!

Мурко спробував їх розбудити, голосно нявкнувши, та господарі навіть не поворухнулися.

Ображений котик зібрався вже повернутися до свого підвіконня на кухні, але в телевізорі хтось сказав:

— ...вірогідно, ця космічна подорож стане найбільшою пригодою року...

— Пригодою? — голосно нявкнув Мурко. — Хто тут говорить про пригоди? Це якраз те, що мені потрібно!

Котик витріщився на екран телевізора — там показували якогось чоловіка. Муркові здалося, що цей незнайомець добре знається на пригодах. Кіт завмер і прислухався.

— Ілон Маск, завдяки якому і став можливим запуск у космос ракети Falcon Heavy, — продовжував говорити телевізор, — планує менш ніж за 10 років доправити на планету Марс першу людину.

— Людину? — обурився Мурко. — Чому знову людину?! Коти теж мріють про космічні пригоди! Досить нас дискримінувати! Зараз же напишу листа цьому Ілону Маску. І стану першим котом-добровольцем, якого доправлять на Марс! До речі, а що таке Марс?

Переповнений мріями, він чкурнув у кабінет господаря. Там на великому захаращеному паперами письмовому столі стояв ноутбук. Його екран був чорним, але на клавіатурі блимала червоним якась кнопочка. Котик стрибнув на стіл і наступив на неї лапкою. Ноутбук враз ожив і засвітився.

Котик кілька разів натиснув на клавіші, а тоді задріботів по них усіма чотирма лапами. Він давно спостерігав, як господар працює в кабінеті, тож досконало вивчив абетку й навіть умів друкувати сліпим чотирилапим методом. Створивши

власну електронну пошту, Мурко почав писати листа.

«Шановний Ілоне Маску! — почав він. — Щойно я мав честь познайомитися з Вами. На жаль, поки що лише віртуально, через екран телевізора, але впевнений — наше особисте знайомство таке ж невідворотне, як і мій політ у космос. Маю до Вас пропозицію, від якої Ви не зможете відмовитися. Несправедливо, що всі космічні пригоди дістаються людям, а коти, не менш розумні й талановиті, змушені сидіти вдома і лише спостерігати за всім по телевізору. Я впевнений, що краще за kota з надскладним завданням польоту на Марс не впорається ніхто, тож пропоную свою кандидатуру. Я — доброволець! Я добре вгодований і тренований молодий котик, тож легко витримаю всі труднощі та небезпеки, які можуть трапитися на моєму космічному шляху. Запевняю Вас, вельмишановний Ілоне Маску, що кращої кандидатури Вам не знайти! З нетерпінням чекаю відповіді на мою пропозицію. Починаю підготовку до космічної експедиції».

Дописавши, котик замислився. Залишалося поставити підпис, але йому здалося, що підписуватись лише ім'ям якось несолідно для такої важливої справи.

— Точно, мені потрібне прізвище! — осяяла його геніальна думка. — Але як назватися, щоб було ефектно, вражаюче і водночас переконливо? Мурко Мурченко? Ні, занадто просто. Мурко Муркет? Ні, схоже на «паркет». О, придумав, придумав! Моє нове прізвище точно вразить Ілона Маска, і я таки полечу на Марс!

Мурко знову швидко задріботів лапками по клавішах, і на екрані ноутбука літери склалися у слова: «З повагою — Мурко Мняуск».

Задоволений своєю винахідливістю, котик натиснув клавішу відправки.

— А тепер подивимося, куди ж я зібрався мандрувати, — нявкнув він і набрав на клавіатурі слово «Марс».

«Марс — червона планета, четверта за віддаленістю від Сонця, яка ще з часів Галілео Галілея є об'єктом пильної уваги багатьох учених

і дослідників. Астрономи зі всього світу дотепер намагаються дізнатись якомога більше про Марс або навіть знайти на ньому ознаки життя», — стверджувала Вікіпедія.

— Ну нічого собі! Виходить, я цілком можу стати першим котом у світі, який познайомиться з марсіанами! Уявляю своє фото в кожному підручнику з космознавства — чи як там називають ту науку про космос? Астрономія! Прямо на першій сторінці... А знизу великими червоними літерами — «Мурко Мняуск — підкорювач Марса!» — він аж примружився, поринувши у мрії.

Шум у вітальні миттю повернув його до тям. Господарі прокинулися! Вони не мають його розсекретити! Мурко швидко згорнув ноутбук і зістрибнув на підлогу. Кроки вже чулися майже під дверима кабінету. Кіт кинувся на крісло, скрутився клубочком, прикрив носа кінчиком хвоста і вдавав, що спить. Двері рипнули, господар гепнувся у крісло й підняв кришку ноутбука.

Екран знову засвітився. Господар витріщився й навіть потер очі:

— Дивно! Я ж його вимикав!

— Марс? Кому це знадобився Марс? Кохана, — гукнув він, — це ти шукала Марс із мого комп'ютера?

— Звісно, ні! Хіба я астронавка чи марсіанка? Де я, а де Марс! До речі, я навіть не знаю, де він... Треба буде подивитися, — озвалася господиня.

— Дивно... — знову повторив господар, а Мурко крадькома всміхнувся в кінчик хвоста.

Наступні кілька днів котик щодня таємно перевіряв електронну пошту, коли господарів не було вдома, але відповіді від Ілона Маска так і не отримав. Він сидів на своєму улюбленому кухонному підвіконні, сумував і розмірковував, що ж робити далі. Авжеж, охочих вирушити в космічну подорож — сотні або навіть тисячі! І найцікавіший лист може загубитися...

— Але я так просто не відступлюся від своєї мрії! — затято вигукнув Мурко. — Я боротимуся!

Він зістрибнув із підвіконня і сів біля вхідних дверей. Його план був таким: дочекатися господаря чи господарку й непомітно вислизнути з квартири. Але як примусити хазяїв не зачиняти двері?

Не це питання Мурко так і не знайшов відповіді й вирішив покласти на своє щастя.

Котик так довго чекав на своєму спостережному пункті, що аж задрімав. Нарешті в замку заскреготів ключ. Мурко прокинувся і враз стиснувся у пружну пухнасту кульку, готовий будь-якої миті вилетіти назовні, у вільний широкий світ. Двері відчинилися — і на порозі з'явився господар. Щойно він поставив на підлогу важкі торбини — здається, із чимось смачненьким, почув носом Мурко, — як задзеленчав телефон.

— Алло! Так, так... Звісно, я пам'ятаю цей проєкт... — господар застиг із мобільником біля вуха, забувши і про двері, і про торбини, і про Мурка.

«Хвала всім котячим богам!» — подумки вигукнув котик і щодуху чкурнув із квартири.

Цього разу він проігнорував підступний

ліфт і стрімголов помчав сходами. Добігши, Мурко заचाївся відсапатися за рогом біля кімнати консьєржки, наче справжнісінький шпигун. Тепер треба було дочекатися, коли відчиняться двері під'їзду — і вуаля, він абсолютно вільний і готовий підкорювати Марс!

На щастя, чекати довелося недовго. За кілька хвилин запищав домофон і двері під'їзду смикнула чиясь рука. Щойно незнайомий Муркові чоловік переступив поріг, притримуючи двері плечем, як йому під ноги кометою кинувся пухнастий сірий кіт. Від несподіванки незнайомиць зашпортався, замахав руками, намагаючись утримати рівновагу, і важко гепнувся на підлогу.

— А щоб тобі! — розлючено крикнув він услід Муркові й отримав сильний удар дверима у спину.

А котик тим часом біг не шкодуючи лап і не розбираючи дороги. Зупинився лише тоді, коли зрозумів, що подолана вже достатня відстань і погоні вдалося уникнути. Мурко роззирнувся й підняв голову. Навкруги ходили люди, їздили

машини, звідкись лунала гучна музика. Йому раптом стало дуже страшно. Він уперше опинився сам у незнайомому ворожому місці. Котик зіщулювався й заплющився. Враз у голові пролунали слова: «Мурку Мняуску! Зберися! Невже ти відступишся від своєї мрії підкорити Марс!?»

— Нізащо! — нявкнув Мурко й рушив у дорогу.

Його метою був аеропорт. Він знав, що саме звідти здійснюються в небо літаки, які можуть перенести його на інший бік Землі — саме туди, де мешкає Ілон Маск. Мурко не знав дороги до летовища, а тому вирішив у когось запитати. Котик із нявкотом кидався під ноги людям.

— Підкажіть, як добратися до аеропорту? — кричав він.

Але люди геть не розуміли, чого він од них хоче, адже не розмовляли котячою мовою. Дівчина в яскравих туфлях на підборах заходилася пригощати його сосискою, чоловік із солідним портфелем насипав котячого корму, а бабуся з короткою фіолетовою стрижкою взагалі намагалася його впіймати та всиновити. Мурко зрозумів, що

треба тікати, поки його знову не одомашнили! Він довго біг, а потім зупинився відсапатися й подумати. День згасав, на вулиці сутеніло. Котик із жахом усвідомив, що ночувати йому доведеться на вулиці.

— Ти новенький, чи що? — почув голос за спиною. — Щось я тебе тут раніше не бачив.

Мурко озирнувся. До нього неквапливо йшов смугастий кіт. Ліве вухо розірване, одне око менше за інше. Муркові стало не по собі.

— Я тут, так би мовити, транзитом... — відповів. — Сподіваюся надовго тут не затриматись, бо маю серйозну нагальну справу. До речі, не підкажете дорогу до аеропорту?

Смугастий підійшов упритул до Мурка.

— Це добре, що ти проїздом, бо нам самим харчу не вистачає. Застрибуй у тролейбус номер 2, він відвезе тебе прямісінько до аеропорту. І дивись, малий, щоб більше я тебе на своєму районі не бачив, бо наступного разу вже не буду таким добрим, — котяра вишкірив свої жовті зуби в загрозливій гримасі.

Мурко відсахнувся і знову кинувся навтьоки. На щастя, він побачив, як до зупинки підїхав той самий тролейбус номер 2, куди він і вскочив разом із натовпом людей. Котик тихенько причаївся під сидінням, щоб його не помітили. Пасажири входили й виходили, а котик усе чекав, коли оголосять потрібну зупинку.

— Наступна зупинка «Аеропорт», кінцева, — врешті почув він заповітні слова.

Щойно двері відчинилися, Мурко прожогом вистрибнув на вулицю. Тут би було вже зовсім темно, якби не світилися десятки ліхтарів. Світло випромінювали також вікна величезної будівлі, що виднілася вдалині.

— Напевно, це і є аеропорт! — вигукнув Мурко й помчав до своєї мети.

Без жодних перешкод він прошмигнув усередину. Незважаючи на пізній час, тут було людно та гамірно. Усюди ходили пасажири з валізами, надто заклопотані, аби звернути увагу на самотнього котика. Мурко трохи поблукав будівлею, шукаючи літак, який би доправив його до Ілона Маска, але врешті-решт зовсім

